

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (prvá komora)

z 13. decembra 2016 *

„ECB — Zamestnanci ECB — Dočasní agentúrni pracovníci — Obmedzenie maximálnej doby výkonu práce toho istého dočasného agentúrneho pracovníka — Žaloba o neplatnosť — Napadnuteľný akt — Priama a osobná dotknutosť — Záujem na konaní — Lehota na podanie žaloby — Prípustnosť — Neinformovanie a nekonzultovanie odborovej organizácie žalobkyne — Mimozmluvná zodpovednosť“

Vo veci T-713/14,

International and European Public Services Organisation v Spolkovej republike Nemecko (IPSO),
so sídlom vo Frankfurte nad Mohanom (Nemecko), v zastúpení: L. Levi, advokát,

žalobkyňa,

proti

Európskej centrálnej banke (ECB), v zastúpení: pôvodne B. Ehlers, I. Köpfer a M. López Torres,
neskôr B. Ehlers, P. Pfeifhofer a F. Malfrère, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci
B. Wägenbaur, advokát,

žalovanej,

ktorej predmetom je jednak návrh založený na článku 263 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutia Výkonnej rady ECB z 20. mája 2014, ktorým sa maximálna doba, počas ktorej bude ECB môcť využívať prácu toho istého dočasného agentúrneho pracovníka, pokiaľ ide o administratívne úlohy a úlohy sekretariátu, obmedzila na dva roky, a jednak návrh založený na článku 268 ZFEÚ na náhradu vzniknutej nemajetkovej ujmy,

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora),

v zložení: predseda komory H. Kanninen, sudcovia I. Pelikánová a E. Buttigieg (spravodajca),

tajomník: G. Predonzani, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní 2. júna 2016,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 1 Žalobkyňa, International and European Public Services Organisation (IPSO) v Spolkovej republike Nemecko, je odborová organizácia, ktorá v súlade so svojimi stanovami zastupuje záujmy osôb, ktoré sú zamestnané v medzinárodných a európskych organizáciách alebo pre ne pracujú so sídlom v Nemecku.
- 2 Dňa 3. júla 2008 podpísali žalobkyňa a Európska centrálna banka (ECB) rámcovú dohodu s názvom „Protokol o dohode medzi [ECB] a [IPSO] o uznávaní, výmene informácií a konzultáciách“, ktorý bol doplnený dodatkom z 23. marca 2011 (ďalej len „rámcová dohoda“).
- 3 Rámcová dohoda vo svojom bode 2 stanovuje podmienky informovania, včasnej intervencie a konzultácie IPSO, pokiaľ ide o opatrenia, ktoré by mohli mať dôsledky na postavenie alebo záujmy zamestnancov ECB.
- 4 Na podnet žalobkyne začala ECB so žalobkyňou rokovania týkajúce sa postavenia jej dočasných agentúrnych pracovníkov.
- 5 Na stretnutí 29. januára 2014 sa na podnet člena Výkonnej rady ECB zodpovedného za zamestnanecké veci medzi stranami dohodlo, že sa zriadi pracovná skupina k otázkam týkajúcim sa dočasných agentúrnych pracovníkov (ďalej len „pracovná skupina“). Strany sa zaviazali uvedenému členovi Výkonnej rady predložiť správu o záveroch, ku ktorým dospeli v dôsledku týchto rokovaní.
- 6 V rámci pracovnej skupiny sa medzi žalobkyňou a ECB, zastúpenou členmi generálneho riaditeľstva (GR) pre ľudské zdroje, rozpočet a organizáciu uskutočnili od 18. februára 2014 do 5. decembra 2014 viaceré ďalšie stretnutia, ktorých predmetom boli dočasní agentúrni pracovníci, a stretnutia pokračovali aj po uvedenom dátume.
- 7 Na zasadnutí Výkonnej rady 20. mája 2014 zaujala Výkonná rada stanovisko k určitým otázkam týkajúcim sa využívania dočasných agentúrnych pracovníkov v ECB, predovšetkým k obmedzeniu maximálnej doby práce, ktorú môže pre ECB vykonávať rovnaký dočasný agentúrny pracovník pridelený na plnenie administratívnych úloh a úloh sekretariátu, na dva roky (ďalej len „napadnutý akt“). V napadnutom akte, ktorý mal formu zápisnice z tohto zasadnutia, sa uvádza:

„Výkonná rada vzhľadom na informácie oznámené v dokumentácii, a najmä na skutočnosť, že GR [„pre ľudské zdroje, rozpočet a organizáciu“] vedie rokovania s dotknutými útvarmi s cieľom postupne znižovať závislosť ECB na dočasných agentúrnych pracovníkoch, pokiaľ ide o opakujúce sa úlohy: a) rozhodla takto: i) dočasných agentúrnych pracovníkov pridelených na plnenie administratívnych úloh a úloh sekretariátu už odteraz treba využívať iba na účely pokrytia dočasných potrieb a celková dĺžka ich po sebe nasledujúcich zmlúv by nemala presiahnuť dvadsaťštyri mesiacov...”
- 8 Pokiaľ ide o uplatnenie tohto opatrenia, boli stanovené určité prechodné opatrenia. Výkonná rada tiež vzala na vedomie okrem iného skutočnosť, že GR pre ľudské zdroje, rozpočet a organizáciu pripraví osobitnú správu, pokiaľ ide o budúcnosť dočasných agentúrnych pracovníkov pridelených ako IT podpora.
- 9 Na stretnutí pracovnej skupiny 5. júna 2014 bola žalobkyňa informovaná zástupcami GR pre ľudské zdroje, rozpočet a organizáciu o tom, že Výkonná rada prijala napadnutý akt.

- 10 Dňa 16. júla 2014 sa uskutočnilo informatívne stretnutie určené pre dočasných agentúrnych pracovníkov, týkajúce sa opatrení prijatých napadnutým aktom, po ktorom nasledovalo uverejnenie informácie týkajúcej sa týchto opatrení na intranetovej stránke ECB v tomto znení:

„Výkonná rada ECB sa rozhodla stanoviť obmedzenie pre zmluvy dočasných agentúrnych pracovníkov, ktorí sú poverení administratívnymi úlohami a úlohami sekretariátu, na dva roky... Zamestnanci poverení výkonom úloh sekretárskej a administratívnej povahy (zamestnaní na účely pokrytia dočasných potrieb, zabezpečenia náhrady alebo práce na osobitných projektoch) už odteraz budú môcť vykonávať prácu pre ECB na základe dočasných zmlúv, samostatných alebo po sebe nasledujúcich, iba celkovo po dobu dvoch rokov. Uplatňuje sa však prechodné opatrenie... Rozhodnutie Výkonnej rady sa netýka subdodávateľov GR-IS ani kolegov pridelených na plnenie technických úloh, akými sú inžinieri alebo iní technici.“

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 11 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 10. októbra 2014 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.
- 12 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:
- rozhodol, že žaloba je prípustná a dôvodná,
 - zrušil napadnutý akt,
 - zaviazal ECB na náhradu vzniknutej nemajetkovej ujmy, ohodnotenej *ex aequo et bono* na 15 000 eur,
 - zaviazal ECB na náhradu trov konania.
- 13 ECB navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zamietol žalobu v prvom rade ako neprípustnú a subsidiárne ako nedôvodnú,
 - zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

1. O prípustnosti

- 14 ECB bez toho, aby formálne vzniesla námietku neprípustnosti podľa článku 114 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu z 2. mája 1991, spochybňuje prípustnosť žaloby a tak, ako potvrdila na pojednávaní, namieta existenciu štyroch prekážok konania, z ktorých prvá je založená na neexistencii napadnuteľného aktu, druhá na neexistencii aktívnej legitímácie žalobkyne, tretia na neexistencii záujmu žalobkyne na konaní a štvrtá na nedodržaní lehoty na podanie žaloby.

O neexistencii napadnuteľného aktu

- 15 ECB v prvom rade tvrdí, že napadnutý akt nie je napadnuteľným aktom v zmysle judikatúry, keďže nemá právne účinky voči tretím osobám. V tejto súvislosti uvádza, že napadnutý akt je internou smernicou alebo interným usmernením adresovaným iba vedúcim útvarom ECB, ktoré je určené na harmonizáciu rozhodnutí, ktoré títo vedúci budú musieť prijímať v rámci „decentralizovanej správy“

verejného obstarávania, pokiaľ ide o výber ponúk predložených agentúrami dočasného zamestnávania, a ktorého cieľom je zosúladiť interné výberové kritériá v zmysle budúcej zmeny uplatniteľnej nemeckej právnej úpravy, t. j. Arbeitnehmerüberlassungsgesetz zo 7. augusta 1972 (zákon o vykonávaní dočasnej práce, BGBl I s. 1393, ďalej len „AÜG“). Podľa názoru ECB má pre stanovenie právneho rámca uplatniteľného v prejednávanej veci význam iba AÜG, a nie napadnutý akt, pričom ECB sa musí podriaďiť každej zmene tohto zákona.

- 16 Žalobkyňa tvrdí, že napadnutý akt je napadnuteľným aktom vzhľadom na to, že jednak stanovil nový záväzný právny rámec, pokiaľ ide o využívanie dočasných agentúrnych pracovníkov pridelených na plnenie administratívnych úloh a úloh sekretariátu zo strany ECB, a jednak má účinky mimo rámca vnútornej organizácie útvarov ECB, keďže závažným spôsobom mení jednak právne postavenie agentúr dočasného zamestnávania, a jednak postavenie dočasných agentúrnych pracovníkov, ktorých doba pridelenia do ECB je obmedzená.
- 17 Podľa ustálenej judikatúry výlučne opatrenia majúce záväzné právne účinky, ktoré by sa mohli dotýkať záujmov tretích osôb a podstatne meniť ich právne postavenie, sú aktmi, proti ktorým možno podať žalobu o neplatnosť (rozsudky z 31. marca 1971, Komisia/Rada, 22/70, EU:C:1971:32, bod 42; zo 6. apríla 2000, Španielsko/Komisia, C-443/97, EU:C:2000:190, bod 27, a uznesenie z 12. februára 2010, Komisia/CdT, T-456/07, EU:T:2010:39, bod 52).
- 18 Na účely posúdenia, či akt, ktorého zrušenie sa navrhuje, má takéto účinky, sa treba pridržať jeho podstaty (rozsudok z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, EU:C:1981:264, bod 9), kontext, v ktorom bol vypracovaný (rozsudok zo 17. februára 2000, Stork Amsterdam/Komisia, T-241/97, EU:T:2000:41, bod 62), ako aj zámeru autora tohto aktu (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 17. júla 2008, Athinaiki Techniki/Komisia, C-521/06 P, EU:C:2008:422, body 42, 46 a 52, a z 26. januára 2010, Internationaler Hilfsfonds/Komisia, C-362/08 P, EU:C:2010:40, bod 52). Naopak forma, v akej je akt prijatý, je z hľadiska prípustnosti žaloby o neplatnosť v zásade bezvýznamná (pozri v tomto zmysle rozsudky z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, EU:C:1981:264, bod 9, a zo 7. júla 2005, Le Pen/Parlament, C-208/03 P, EU:C:2005:429, bod 46). Napriek tomu však nie je vylúčené, aby Všeobecný súd vzal do úvahy formu, v ktorej sú prijaté akty, ktorých zrušenie sa od neho požaduje, keďže táto môže prispieť k identifikovaniu jeho povahy (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. mája 1982, Nemecko a Bundesanstalt für Arbeit/Komisia, 44/81, EU:C:1982:197, bod 12, a uznesenie z 12. februára 2010, Komisia/CdT, T-456/07, EU:T:2010:39, bod 58).
- 19 Z judikatúry navyše vyplýva, že napadnuteľným aktom v zmysle článku 263 ZFEÚ nie je opatrenie prijaté inštitúciou, ktoré len tlmočí jej úmysel alebo úmysel jedného z jej útvarov sledovať v určenej oblasti určitý smer postupu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 27. septembra 1988, Spojené kráľovstvo/Komisia, 114/86, EU:C:1988:449, bod 13, a z 5. mája 1998, Spojené kráľovstvo/Komisia, C-180/96, EU:C:1998:192, bod 28). Takéto interné usmernenia označujúce všeobecné smery, na základe ktorých inštitúcia zamýšľa podľa relevantných ustanovení prijať neskôr individuálne rozhodnutia, ktorých zákonnosť bude môcť byť napadnutá podľa konania upraveného v článku 263 ZFEÚ, majú účinky iba vo vnútornej sfére správy a nevytvárajú žiadne právo alebo povinnosť, pokiaľ ide o tretie osoby. Takéto akty tak nie sú aktmi spôsobujúcimi ujmu, ktoré by ako také mohli byť predmetom žaloby o neplatnosť podľa článku 263 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. apríla 2000, Španielsko/Komisia, C-443/97, EU:C:2000:190, bod 28 a citovanú judikatúru, a body 33 a 34, a z 20. novembra 2008, Taliansko/Komisia, T-185/05, EU:T:2008:519, bod 41).
- 20 Iba akt, ktorým jeho autor jednoznačne a s konečnou platnosťou určuje svoje stanovisko vo forme umožňujúcej identifikovať jeho povahu, predstavuje rozhodnutie, ktoré môže byť predmetom žaloby o neplatnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. mája 1982, Nemecko a Bundesanstalt für Arbeit/Komisia, 44/81, EU:C:1982:197, bod 12, a uznesenie z 12. februára 2010, Komisia/CdT, T-456/07, EU:T:2010:39, bod 54).

- 21 V prejednávanej veci sa napadnutý akt odlišuje od jednoduchej inštrukcie alebo usmernenia určeného útvarom ECB tak svojím obsahom, ako aj okolnosťami, za akých bol prijatý, a tiež spôsobom, akým bol vyhotovený a oznámený dotknutým osobám.
- 22 Vzhľadom na svoj obsah, formulovaný jasne a jednoznačne, totiž napadnutý akt predstavuje rozhodnutie Výkonnej rady ECB obmedziť na dva roky dobu, počas ktorej bude ECB môcť využívať prácu toho istého dočasného agentúrneho pracovníka na plnenie administratívnych úloh a úloh sekretariátu, na účely pokrytia dočasných potrieb, a to s výhradou prechodných opatrení. V rozpore s tým, čo tvrdí ECB, Výkonná rada prijatím takéhoto stanoviska zašla nad rámec toho, čo by si vyžadovalo poskytnutie interných usmernení útvarom ECB, pokiaľ ide o vyhotovenie dokumentácie pre verejné obstarávania, ktorých cieľom je výber ponúk predložených agentúrami dočasného zamestnávania. Výkonná rada sa totiž neobmedzila na vyhotovenie pokynov alebo nezáväzných usmernení, ale rovno stanovila všeobecne záväzné pravidlá, pričom s konečnou platnosťou určila prinajmenšom určité kritériá, ktoré treba dodržiavať v rámci prijímania dočasných agentúrnych pracovníkov do zamestnania v tejto inštitúcii, a to konkrétne maximálnu dĺžku zamestnania toho istého dočasného agentúrneho pracovníka prideleného na plnenie administratívnych úloh a úloh sekretariátu.
- 23 Takýto akt má záväzné právne účinky, keďže ECB, dokiaľ sa toto pravidlo formálne nezmení alebo nezruší, pri posudzovaní ponúk predložených agentúrami dočasného zamestnávania v rámci postupu verejných obstarávaní týkajúcich sa prijímania dočasných agentúrnych pracovníkov do zamestnania touto inštitúciou sa od neho nemôže odkloniť.
- 24 Takýto charakter rozhodnutia napadnutého aktu potvrdzuje forma, v akej bolo toto opatrenie prijaté. Jednak totiž používa výraz „Výkonná rada... rozhodla“ (pozri bod 7 vyššie), a jednak v informácii oznámenej prostredníctvom intranetovej stránky ECB sa na napadnutý akt odkazuje týmito slovami: „Výkonná rada... sa rozhodla stanoviť“ a „rozhodnutie Výkonnej rady“ (pozri bod 10 vyššie). Rovnako keď predseda ECB vo svojom liste z 30. septembra 2014 zaslanom žalobkyni poukazuje na napadnutý akt, používa výraz „Výkonná rada rozhodla“.
- 25 Ako vyplýva z ustálenej judikatúry pripomenutej v bode 18 vyššie, aj keď sa na účely posúdenia, či má akt právne účinky, treba pridrživať jeho podstaty, forma aktu je jedným zo znakov, ktoré súd Európskej únie môže zohľadniť na účely vymedzenia podstaty predmetného aktu, hoci len samotná forma mu neumožňuje kvalifikovať tento akt ako akt spôsobujúci ujmu v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ. Preto bez toho, aby sa tomuto zisteniu pripisoval rozhodujúci význam, treba konštatovať, že skutočnosť, že ECB v kontexte napadnutého rozhodnutia použila výrazy „Výkonná rada rozhodla“ a „rozhodnutie Výkonnej rady“, môže podporiť výklad obsahu tohto aktu, tak ako je uvedený v bode 22. vyššie, na základe ktorého je možné dospieť k záveru, že tento akt má charakter rozhodnutia.
- 26 Okolnosti súvisiace s prijatím napadnutého aktu a oznámením jeho obsahu zamestnancom ECB podporujú zistenie, podľa ktorého tento akt má charakter rozhodnutia.
- 27 V prvom rade treba zdôrazniť, že stanovisko Výkonnej rady ECB, prijaté v napadnutom akte, sleduje zámer tejto inštitúcie „postupne znižovať využívanie dočasných agentúrnych pracovníkov, pokiaľ ide o opakujúce sa úlohy“, tak ako to vyplýva z napadnutého rozhodnutia a z dokumentu s názvom „Správa o i) aktualizovaných informáciách o využívaní dočasných agentúrnych pracovníkov v ECB; ii) možnosti z krátkodobého a strednodobého hľadiska znižovať závislosť ECB na dočasných agentúrnych pracovníkoch“, ktorý pripravilo GR pre ľudské zdroje, rozpočet a organizáciu pre Výkonnú radu a ktorý Výkonná rada zohľadnila pri prijatí napadnutého aktu (ďalej len „správa GR pre ľudské zdroje, rozpočet a organizáciu“). Z uvedeného vyplýva, že Výkonná rada prijatie napadnutého aktu vnímala tak, že patrí do rámca všeobecnej politiky s cieľom znižovať využívanie dočasných agentúrnych pracovníkov v ECB.

- 28 ECB však tvrdí, že cieľom napadnutého rozhodnutia bolo na základe uplatnenia zásady riadnej správy vecí verejných pripraviť sa na zmenu nemeckej právnej úpravy týkajúcej sa dočasného zamestnávania, konkrétne AÜG, uplatniteľného na zmluvy, ktoré ECB uzatvára s agentúrami dočasného zamestnávania.
- 29 V tejto súvislosti treba uviesť, že je pravda, že návrh nemeckej vlády zmeniť AÜG s cieľom obmedziť dočasné zmluvy na osemnásť mesiacov sa spomína v správe GR pre ľudské zdroje, rozpočet a organizáciu, ako aj v informácii týkajúcej sa napadnutého aktu, uverejnenej na intranete ECB 16. júla 2014. Iba samotná skutočnosť, že v čase prijatia napadnutého aktu takýto návrh existoval, však nemôže podporiť tvrdenie ECB, podľa ktorého je tento akt opatrením prijatým v rámci predchádzajúcej prípravy na zmenu príslušnej nemeckej právnej úpravy.
- 30 Po prvé totiž treba poznamenať, že zmena nemeckej právnej úpravy, na ktorú poukazuje ECB, nebola pri prijatí napadnutého aktu ešte prijatá a že jej obsah ešte v tomto čase nemohol byť s určitosťou stanovený. Ak by bolo zámerom ECB skutočne pripraviť sa na prijatie zmeny AÜG, naviazala by nadobudnutie účinnosti opatrení prijatých napadnutým aktom na nadobudnutie účinnosti tejto zmeny. Opatrenia stanovené napadnutým aktom sa pritom uplatňovali od 16. júla 2014, tak ako to vyplýva z informácie uverejnenej v ten istý deň na intranetovej stránke tejto inštitúcie, zatiaľ čo zmena AÜG v tomto čase ešte nebola prijatá, a napokon, ako potvrdila ECB, nebola prijatá ešte ani v deň uskutočnenia pojednávania v prejednávanej veci.
- 31 Po druhé treba uviesť, že v návrhu na zmenu AÜG, tak ako bol spomenutý v správe GR „pre ľudské zdroje, rozpočet a organizáciu“, sa uvádzalo obmedzenie dočasných zmlúv na osemnásť mesiacov, zatiaľ čo napadnutý akt stanovil maximálnu dobu využívania toho istého dočasného agentúrneho pracovníka v ECB na dvadsaťštyri mesiacov. Napadnutý akt sa tak v každom prípade nemôže považovať za akt prijatý jednoducho v rámci prípravy na plánované opatrenia na vnútroštátnej úrovni.
- 32 Po tretie, ako zdôrazňuje žalobkyňa, opatrenie prijaté napadnutým aktom sa uplatňuje iba na jednu kategóriu dočasných agentúrnych pracovníkov v ECB, t. j. zamestnancov pridelených na plnenie administratívnych úloh a úloh sekretariátu, pričom postavenie dočasných agentúrnych pracovníkov pridelených na plnenie iných úloh, najmä úloh IT podpory, má byť predmetom osobitnej správy zo strany GR „pre ľudské zdroje, rozpočet a organizáciu“, tak ako to vyplýva z písmena b) bodu i) napadnutého aktu a tak, ako o tom svedčí informácia rozšírená na intranetovej stránke ECB (pozri bod 10 vyššie). Napadnutý akt tak nemožno považovať za akt prijatý v rámci prípravy na zmenu AÜG, pretože sa nedá predpokladať, že by sa uvedený zákon uplatňoval iba na túto kategóriu dočasných agentúrnych pracovníkov, a nie na všetkých dočasných agentúrnych pracovníkov.
- 33 Preto žalobkyňa v podstate správne tvrdí, že pri neexistencii zmien uplatniteľnej nemeckej právnej úpravy v tomto smere práve napadnutý akt stanovil právny rámec, ktorým sa doba vykonávania práce pre ECB rovnakým dočasným agentúrnym pracovníkom prideleným na plnenie administratívnych úloh a úloh sekretariátu, ktoré sa pravidelne neopakujú, obmedzil na dva roky.
- 34 V druhom rade treba poznamenať, že opatrenie prijaté napadnutým aktom bolo oznámené zamestnancom ECB, a osobitne dočasným agentúrnym pracovníkom, nielen prostredníctvom uverejnenia informácie na intranete inštitúcie, ale aj na informatívnom stretnutí zorganizovanom osobitne na tento účel pre dočasných agentúrnych pracovníkov v ECB. Ako zdôraznil predseda ECB vo svojom liste z 30. septembra 2014 zaslanom žalobkyni, cieľom tohto informatívneho stretnutia bolo poskytnúť dočasným agentúrnym pracovníkom „jasnú informáciu o ich zmluvnom postavení“.
- 35 ECB sa tak neobmedzila na to, aby rozšírila informáciu iba s cieľom zaručiť transparentnosť, rovnosť zaobchádzania alebo efektívnosť správy, tak ako to tvrdí, ale navyše správne považovala za potrebné zorganizovať informatívne stretnutie týkajúce sa obsahu napadnutého aktu a jeho vplyvu na postavenie dočasných agentúrnych pracovníkov v ECB.

- 36 Z vyššie uvedeného vyplýva, že úmyslom ECB bolo priznať napadnutému aktu záväzné právne účinky, keď dobu výkonu práce dočasných agentúrnych pracovníkov pridelených na plnenie administratívnych úloh a úloh sekretariátu, ktoré sa pravidelne neopakujú, v ECB obmedzil na dva roky, čo sa mohlo dotknúť záujmov týchto zamestnancov, keďže tak boli zbavení možnosti byť pridelení do ECB na obdobie presahujúce rámec tohto časového obmedzenia.
- 37 Ostatné tvrdenia ECB tento záver nevyvracajú.
- 38 Po prvé ECB pripomína, že právny rámec prejednávaneho sporu tvoria dva zmluvné vzťahy: na jednej strane právny vzťah existujúci medzi ECB a agentúrami dočasného zamestnávania a na druhej strane právny vzťah existujúci medzi týmito agentúrami a dočasnými agentúrnymi pracovníkmi. Vzhľadom na to, že ide o dva osobitné zmluvné vzťahy a dočasní agentúrni pracovníci a ECB nie sú zmluvne viazaní, napadnutý akt podľa názoru ECB v každom prípade nemá právne účinky na postavenie dočasných agentúrnych pracovníkov, ktorých záujmy zastupuje žalobkyňa, ale iba na zmluvné postavenie existujúce medzi ECB a agentúrami dočasného zamestnávania.
- 39 V tejto súvislosti treba uviesť, že napadnutý akt nepatrí výlučne do rámca zmluvného vzťahu medzi ECB a agentúrami dočasného zamestnávania, ale predstavuje všeobecne záväzný akt, ktorý má právne účinky presahujúce rámec týchto vzťahov. Ako sa totiž uvádza v bodoch 22 a 36 vyššie, stanovuje právny rámec, pokiaľ ide o podmienky využívania dočasných agentúrnych pracovníkov zo strany ECB, v dôsledku čoho sa obmedzuje možnosť toho istého dočasného agentúrneho pracovníka byť prijatý do zamestnania v tejto inštitúcii na dobu presahujúcu dva roky, čím sa dotýka právneho postavenia tohto zamestnanca.
- 40 Tiež treba po druhé odmietnuť tvrdenie ECB, podľa ktorého obmedzenie doby výkonu práce dočasného agentúrneho pracovníka v ECB nebráni tomu, aby bol tento zamestnanec následne pridelený na inú pozíciu, ak to zmluva medzi týmto zamestnancom a agentúrou dočasného zamestnávania umožňuje. Takéto tvrdenie, aj keď má určité opodstatnenie, je totiž odlišné od otázky, či napadnutý akt má právne účinky, keďže obmedzuje maximálnu dobu výkonu práce dočasného agentúrneho pracovníka v ECB na dva roky, a to bez ohľadu na ďalšie pridelenia, ktoré môže tomuto zamestnancovi vybaviť agentúra dočasného zamestnávania.
- 41 V dôsledku uvedeného vzhľadom na judikatúru pripomenutú v bodoch 17 až 20 vyššie napadnutý akt je aktom spôsobujúcim ujmu, a teda je napadnuteľným aktom v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ. Prvú námietku neprípustnosti, ktorú vzniesla ECB, preto treba zamietnuť.

O neexistencii priamej a osobnej dotknutosti záujmov žalobkyne

- 42 ECB subsidiárne tvrdí, že napadnutý akt sa priamo a osobne nedotýka záujmov žalobkyne, keďže jednak nie je adresátom tohto aktu a jednak nemá žiadne právo na to, aby sa s ňou konzultovalo alebo aby jej boli poskytnuté informácie v rámci prijatia takého aktu, akým je napadnutý akt, týkajúceho sa postavenia dočasných agentúrnych pracovníkov v ECB.
- 43 Žalobkyňa tvrdí, že v zmysle judikatúry sa jej napadnutý akt priamo a osobne týka, keďže v rámci prijatia napadnutého aktu neboli dodržané jej vlastné záujmy ako partnera sociálneho dialógu, ako aj jej procesné práva, tak ako vyplývajú tak z rámcovej dohody, ako aj z rokovaní, do ktorých bola zapojená s ECB v pracovnej skupine a ktoré považuje za „*ad hoc* dohodu“.
- 44 Podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ môže akákoľvek fyzická alebo právnická osoba za podmienok stanovených v prvom a druhom odseku tohto článku podať žalobu proti aktom, ktoré sú jej určené alebo ktoré sa jej priamo a osobne týkajú, ako aj voči regulačným aktom, ktoré sa jej priamo týkajú a nevyžadujú vykonávacie opatrenia.

- 45 Je nesporné, že žalobkyňa nie je adresátom napadnutého aktu. Navyše vzhľadom na to, že žalobkyňa netvrdí, že by bol napadnutý akt regulačným aktom, ktorý sa jej priamo týka, a nevyžaduje vykonávacie opatrenia, ale že je priamo a osobne týmto aktom dotknutá, je potrebné najprv preskúmať, či sú v prejednávanej veci splnené tieto dve podmienky stanovené článkom 263 štvrtým odsekom ZFEÚ na podanie žaloby o neplatnosť.
- 46 V tejto súvislosti treba po prvé pripomenúť, že čo sa týka podmienky priamej dotknutosti, z ustálenej judikatúry vyplýva, že podmienka, podľa ktorej sa musí akt, ktorý je predmetom žaloby, priamo týkať fyzickej osoby alebo právnickej osoby, vyžaduje, aby tento akt bezprostredne ovplyvňoval jej právne postavenie a neponechával priestor na voľnú úvahu jeho adresátom povereným jeho uplatňovaním, keďže má úplne automatický charakter a vyplýva zo samotnej právnej úpravy Únie bez uplatnenia iných sprostredkujúcich ustanovení (pozri rozsudok z 13. marca 2008, Komisia/Infront WM, C-125/06 P, EU:C:2008:159, bod 47 a citovanú judikatúru).
- 47 Po druhé, pokiaľ ide o osobnú dotknutosť, podľa ustálenej judikatúry môže fyzická alebo právnická osoba, ktorá nie je adresátom aktu, namietat, že je osobne dotknutá v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ iba vtedy, ak sa jej predmetný akt týka na základe jej určitých osobitných vlastností alebo na základe okolností, ktorá ju charakterizuje vo vzťahu k akejkoľvek inej osobe, a tým ju individualizuje podobne ako adresáta aktu (rozsudok z 15. júla 1963, Plaumann/Komisia, 25/62, EU:C:1963:17, s. 223; pozri tiež rozsudok z 27. februára 2014, Stichting Woonlinie a i./Komisia, C-133/12 P, EU:C:2014:105, bod 44 a citovaná judikatúra).
- 48 Organizácia, akou je žalobkyňa, založená na účely ochrany kolektívnych záujmov určitej kategórie osôb podliehajúcich súdnej právomoci, sa nemôže považovať za priamo a osobne dotknutú aktom, ktorý sa dotýka všeobecných záujmov tejto kategórie (rozsudky zo 14. decembra 1962, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes a i./Rada, 16/62 a 17/62, neuverejnený, EU:C:1962:47, s. 919, a z 18. marca 1975, Union syndicale-Service public européen a i./Rada, 72/74, EU:C:1975:43, bod 17).
- 49 Žaloby podané združeniami, akým je žalobkyňa, poverenými ochranou kolektívnych záujmov osôb, sú však podľa judikatúry prípustné v troch situáciách, a to pokiaľ tieto združenia zastupujú záujmy osôb, ktoré by sami boli oprávnené podať žalobu, alebo pokiaľ sú individualizované z dôvodu ovplyvnenia ich vlastných záujmov ako združení najmä preto, že ich negociačná pozícia bola dotknutá aktom, ktorého zrušenie sa navrhuje, alebo aj vtedy, keď im ustanovenie normatívnej povahy výslovne priznáva viacero oprávnení procesného charakteru (pozri rozsudok z 18. marca 2010, Forum 187/Komisia, T-189/08, EU:T:2010:99, bod 58 a citovanú judikatúru).
- 50 V prejednávanej veci napriek tomu, že žalobkyňa uvádza, že zmena postavenia tretích osôb, t. j. zamestnancov ECB a dočasných agentúrnych pracovníkov, na základe napadnutého aktu je relevantná na účely preukázania toho, že jej právne postavenie bolo zmenené, vzhľadom na jej úlohu odborovej organizácie, ktorej predmetom činnosti je ochrana kolektívnych záujmov osôb, ktoré sú zamestnané medzinárodnými alebo európskymi organizáciami so sídlom v Nemecku alebo pre ne pracujú, žalobkyňa netvrdí, že by samotné tieto osoby boli oprávnené podať žalobu. Na druhej strane žalobkyňa tvrdí, že má aktívnu legitimáciu vzhľadom na to, že ECB porušila jednak jej vlastné záujmy ako sociálneho partnera a vyjednávača, ktorý sa zúčastnil na rokovaníach týkajúcich sa postavenia dočasných agentúrnych pracovníkov v ECB, a jednak jej procesné práva.
- 51 Pokiaľ ide o otázku, či v prejednávanej veci bola v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 49 vyššie napadnutým aktom dotknutá negociačná pozícia žalobkyne, vyplývajúca z jej účasti na rokovaníach začatých v rámci pracovnej skupiny, ECB tvrdí, že to tak nie je, keďže jednak je napadnutý akt interným dokumentom adresovaným útvarom ECB, a jednak pokiaľ neexistuje riadne podpísaný dokument, žalobkyňa nemôže tvrdiť, že zriadenie pracovnej skupiny možno považovať za dohodu, na základe ktorej by mohla mať práva, ktoré si nárokuje.

- 52 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že len samotná skutočnosť, že sa odborová organizácia zastupujúca zamestnancov zúčastnila na rokovaní, ktoré viedli k prijatiu aktu, nepostačuje na zmenu povahy práva podať žalobu, ktoré môže mať vo vzťahu k tomuto aktu v rámci článku 263 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. marca 1975, *Union syndicale-Service public européen a. i./Rada*, 72/74, EU:C:1975:43, bod 19).
- 53 Žaloba združenia však môže byť vyhlásená za prípustnú v prípade, že bráni svoje vlastné záujmy, ktoré sú odlišné od záujmov jeho členov, najmä pokiaľ bola napadnutým aktom dotknutá jej negociačná pozícia (pozri v tomto zmysle rozsudky z 2. februára 1988, *Kwekerij van der Kooy a i./Komisia*, 67/85, 68/85 a 70/85, EU:C:1988:38, body 21 až 24; z 24. marca 1993, *CIRFS a i./Komisia*, C-313/90, EU:C:1993:111, body 29 a 30, a uznesenie z 23. novembra 1999, *Unión de Pequeños Agricultores/Rada*, T-173/98, EU:T:1999:296, bod 54), a to v osobitných situáciách, v ktorých mala postavenie vyjednávača, ktoré bolo jasne vymedzené a úzko spojené so samotným predmetom rozhodnutia a ktoré predstavovalo okolnosť, ktorá ju charakterizovala vo vzťahu k akejkoľvek inej osobe (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. mája 2000, *Comité d'entreprise de la Société française de production a i./Komisia*, C-106/98 P, EU:C:2000:277, bod 45, a uznesenie z 3. apríla 2014, *CFE-CGC France Télécom-Orange/Komisia*, T-2/13, neuvyriešené, EU:T:2014:226, bod 35).
- 54 V prejednávanej veci žalobkyňa tvrdí, že napadnutým aktom boli dotknuté jej vlastné záujmy ako sociálneho partnera ECB a vyjednávača v rámci rokovaní týkajúcich sa postavenia dočasných agentúrnych pracovníkov v tejto inštitúcii, najmä vzhľadom na skutočnosť, že na tento akt sa vzťahoval mandát pracovnej skupiny, ktorej správa ešte v čase prijatia napadnutého aktu nebola prijatá, a že žalobkyňa bola jediným sociálnym partnerom, ktorý sa zúčastňoval na tejto pracovnej skupine a ktorý podpísal rámcovú dohodu.
- 55 Okolnosti, na ktoré poukázala žalobkyňa, tak ako sú zhrnuté v bode 54 vyššie, sú takej povahy, že ju v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 53 vyššie v prejednávanej veci individualizujú vo vzťahu ku všetkým odborovým organizáciám zastupujúcim osoby, ktoré sú zamestnané v ECB alebo ktoré pre ňu pracujú, vzhľadom na úlohu sociálneho partnera, ktorú zohrávala v rámci rokovaní s Výkonnou radou ECB, týkajúcich sa postavenia dočasných agentúrnych pracovníkov v tejto inštitúcii, pričom táto jej úloha sa obmedzovala na samotný predmet napadnutého aktu a s jeho predmetom súvisela.
- 56 V tejto súvislosti treba uviesť, že medzi účastníkmi konania je nesporné, že žalobkyňa je jedinou organizáciou zastupujúcou osoby, ktoré sú zamestnané v ECB a ktoré pre ňu pracujú, ktorá sa zapojila do rokovaní s Výkonnou radou ECB, týkajúcich sa postavenia dočasných agentúrnych pracovníkov v tejto inštitúcii, okrem iného tým, že sa zúčastňovala na pracovnej skupine založenej na tento účel. Aktívne sa zapájala do týchto rokovaní, pričom udržiavala úzky kontakt s príslušnými útvarmi, najmä sa zúčastňovala rôznych stretnutí a navzájom si s nimi zasielala písomnosti, ako napríklad prípravné dokumenty na stretnutia a správy zo stretnutí (pozri body 5, 6 a 9 vyššie). Ako vyplýva najmä zo zoznamu tém na prerokovanie v pracovnej skupine a zo správ zo stretnutia pracovnej skupiny, ktoré sa uskutočnilo 18. februára 2014, rokovania, ktoré v jej rámci prebehli, sa týkali najmä otázky maximálnej doby výkonu práce dočasných agentúrnych pracovníkov v ECB súvisiacej so samotným predmetom napadnutého aktu.
- 57 Bez toho, aby bolo v tomto štádiu potrebné sa vyjadriť k otázke, či sa rokovania a kontakty v rámci pracovnej skupiny, ktoré sú uvedené v bode 56 vyššie, majú považovať za „*ad hoc* dohodu“, tak ako to tvrdí žalobkyňa, treba na ich základe dospieť k záveru, že ECB uznala žalobkyňu ako partnera pri preskúvaní otázok týkajúcich sa dočasných agentúrnych pracovníkov, predovšetkým otázky týkajúcej sa maximálnej doby ich pridelenia v ECB (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok z 24. marca 1993, *CIRFS a i./Komisia*, C-313/90, EU:C:1993:111, bod 29).
- 58 Pozícia sociálneho partnera ECB v rámci rokovaní týkajúcich sa dočasných agentúrnych pracovníkov, ktorých predmetom bola najmä otázka doby ich zamestnania v ECB, tak v prejednávanej veci postačuje na preukázanie toho, že žalobkyňa je napadnutým aktom osobne dotknutá v zmysle

článku 263 šiesteho odseku ZFEÚ. Ide totiž o určitú jej osobitnú vlastnosť v zmysle judikatúry, keďže spomedzi rôznych odborových organizácií, ktoré prípadne vykonávajú činnosť na účely ochrany záujmov osôb, ktoré sú zamestnané v ECB alebo pre ňu pracujú, sa práve žalobkyňa zapojila do rokovaní s ECB týkajúcich sa práve otázok, ktorým sa venuje napadnutý akt, čo ju individualizuje vo vzťahu ku všetkým ostatným odborovým organizáciám (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. júla 2009, 3F/Komisia, C-319/07 P, EU:C:2009:435, body 92 a 93, a uznesenie z 18. apríla 2002, IPSO a USE/ECB, T-238/00, EU:T:2002:102, bod 55).

- 59 Rovnako je žalobkyňa napadnutým aktom priamo dotknutá v zmysle judikatúry, keďže bezprostredným účinkom tohto aktu bolo zasiahnutie do jej pozície sociálneho partnera, ktorú žalobkyňa zastávala v rámci rokovaní týkajúcich sa otázok dočasných agentúrnych pracovníkov, a to tým, že ju zbavil možnosti zúčastniť sa na prijatí rozhodnutia a ovplyvniť ho.
- 60 Námietku neprípustnosti založenú na neexistencii aktívnej legitimácie žalobkyne, preto treba zamietnuť, a to bez toho, aby bolo potrebné sa v tomto štádiu vyjadriť k existencii procesných záruk, ktoré by si žalobkyňa prípadne mohla nárokovať v rámci prijatia napadnutého aktu.

O neexistencii záujmu na konaní

- 61 ECB subsidiárne tvrdí, že záujem žalobkyne na zrušení aktu „je viac politický ako právny“. Podľa jej názoru tak žalobkyňa nemá záujem na konaní v zmysle judikatúry, a to preto, že z dôvodov uvedených v rámci spochybnenia napadnuteľnosti napadnutého aktu (pozri bod 15 vyššie), ECB nemala povinnosť s ňou konzultovať akt predtým, ako Výkonná rada tento akt prijala.
- 62 Žalobkyňa tvrdí, že má záujem na konaní, keďže cieľom tejto žaloby je ochrana jej práv na to, aby jej boli poskytnuté informácie a aby sa s ňou konzultovalo.
- 63 Podľa ustálenej judikatúry je žaloba o neplatnosť podaná fyzickou alebo právnickou osobou prípustná iba vtedy, ak má táto osoba právny záujem na zrušení napadnutého aktu. Predpokladom takéhoto záujmu je, že samotné zrušenie aktu musí byť spôsobilé vyvolať právne následky, a teda žaloba musí byť spôsobilá svojím výsledkom priniesť prospech tomu, kto ju podal (pozri rozsudok zo 17. septembra 2015, Mory a i./Komisia, C-33/14 P, EU:C:2015:609, bod 55 a citovanú judikatúru, a uznesenie zo 4. decembra 2014, Talanton/Komisia, T-165/13, neuverejnené, EU:T:2014:1027, body 34 a 35 a citovanú judikatúru).
- 64 Záujem žalobcu na konaní musí existovať a byť skutočný (pozri rozsudok zo 17. septembra 2015, Mory a i./Komisia, C-33/14 P, EU:C:2015:609, bod 56 a citovanú judikatúru).
- 65 Ako uvádza žalobkyňa, prostredníctvom tejto žaloby sa domáha práve ochrany svojich procesných práv na to, aby sa s ňou konzultovalo a aby jej boli poskytnuté informácie. Z toho vyplýva, že zrušenie napadnutého aktu môže mať za dôsledok to, že ECB bude povinná zabezpečiť dodržiavanie týchto práv pred prijatím takého aktu, akým je napadnutý akt. Existencia takéhoto záujmu na konaní však predpokladá, že žalobkyňa si v prejednávanej veci tieto práva môže nárokovať, čo treba posúdiť spoločne so žalobnými dôvodmi.

O nedodržaní lehoty na podanie žaloby

- 66 ECB subsidiárne v druhom rade tvrdí, že žaloba je neprípustná z dôvodu nedodržania lehoty na podanie žaloby. Vzhľadom na to, že napadnutý akt je internou smernicou adresovanou útvarom inštitúcie, podľa názoru ECB by nemal byť predmetom uverejnenia a v každom prípade oznámenie na intranete inštitúcie nemožno považovať za uverejnenie. Preto sa podľa nej dodatočná 14-dňová lehota na výpočet lehoty na podanie žaloby, stanovená v článku 102 ods. 1 rokovacieho poriadku z 2. mája 1991, v prejednávanej veci neuplatňuje. Lehota na podanie žaloby sa tak má počítať odo dňa, kedy sa

žalobkyňa o napadnutom akte dozvedela, t. j. od 16. júla 2014, čo znamená odo dňa uverejnenia napadnutého aktu na intranete ECB a uskutočnenia informatívneho stretnutia za prítomnosti žalobkyne. V dôsledku uvedeného je žaloba, ktorá bola predložená 10. októbra 2014, podaná po lehote.

- 67 Žalobkyňa tvrdí, že pri podaní žaloby bola dodržaná lehota na podanie žaloby.
- 68 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry má lehota na podanie žaloby podľa článku 263 ZFEÚ kogentnú povahu, keďže bola upravená s cieľom zabezpečiť jasnosť a právnu istotu a vyhnúť sa akejkoľvek diskriminácii alebo svojvoľnému zaobchádzaniu pri výkone spravodlivosti, a je úlohou súdu Únie preskúmať aj z úradnej moci, či bola dodržaná (rozsudky z 23. januára 1997, Coen, C-246/95, EU:C:1997:33, bod 21, a z 18. septembra 1997, Mutual Aid Administration Services/Komisia, T-121/96 a T-151/96, EU:T:1997:132, body 38 a 39).
- 69 Podľa článku 263 šiesteho odseku ZFEÚ treba žaloby o neplatnosť podať v lehote dvoch mesiacov. Táto lehota plynie buď od uverejnenia aktu, od jeho oznámenia žalobcovi, alebo ak toto chýba, odo dňa, keď sa o ňom žalobca dozvedel.
- 70 Zo samotného znenia tohto ustanovenia vyplýva, že deň, kedy sa žalobca dozvedel o akte, má ako začiatok plynutia lehoty na podanie žaloby subsidiárny charakter vo vzťahu k uverejneniu a oznámeniu aktu (rozsudok z 10. marca 1998, Nemecko/Rada, C-122/95, EU:C:1998:94, bod 35; pozri tiež rozsudok z 27. novembra 2003, Regione Siciliana/Komisia, T-190/00, EU:T:2003:316, bod 30 a citovaná judikatúra).
- 71 V prejednávanej veci je medzi účastníkmi konania nesporné, že napadnutý akt nebol žalobkyni oznámený. Nebol ani predmetom uverejnenia, pričom na intranete ECB bola uverejnená iba informácia týkajúca sa tohto aktu. Za týchto okolností sa za začiatok plynutia lehoty na podanie žaloby má považovať deň, kedy sa žalobkyňa o napadnutom akte dozvedela.
- 72 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa judikatúry v prípade, že nedošlo k uverejneniu ani k oznámeniu aktu, má ten, kto vie o existencii aktu, ktorý sa ho týka, požiadať o jeho úplné znenie v primeranej lehote, a za takýchto okolností lehota na podanie žaloby začína plynúť až od chvíle, keď sa dotknutá tretia strana dozvie presný obsah daného aktu a dôvody jeho prijatia, aby mohla využiť svoje právo podať žalobu (rozsudky zo 6. júla 1988, Dillinger Hüttenwerke/Komisia, 236/86, EU:C:1988:367, bod 14, a z 19. februára 1998, Komisia/Rada, C-309/95, EU:C:1998:66, bod 18).
- 73 ECB tvrdí, že za začiatok plynutia lehoty na podanie žaloby sa má považovať 16. júl 2014, t. j. dátum, kedy bola informácia týkajúca sa napadnutého aktu uverejnená na intranete ECB a kedy sa uskutočnilo informatívne stretnutie za prítomnosti žalobkyne.
- 74 Treba však konštatovať, že v tento deň žalobkyňa nepoznala presný obsah a dôvody napadnutého aktu. Zo spisu totiž vyplýva, čo napokon ECB nespochybňuje, že presný obsah tohto aktu bol žalobkyni oznámený až 24. októbra 2014, t. j. po podaní žaloby, a že jeho kópia jej bola doručená až spolu s vyjadrením k žalobe. Skutočnosť, ktorú namietá ECB, že informácia uverejnená na intranete inštitúcie „v podstate“ odrážala informáciu, ktorú žalobkyni 24. októbra 2014 poskytla Výkonná rada ECB, nepostačuje na vyvodenie záveru, že 16. júla 2014 žalobkyňa poznala presný obsah a dôvody napadnutého aktu, v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 72 vyššie.
- 75 V dôsledku uvedeného bola žalobkyňa nútená podať túto žalobu bez toho, aby si mohla byť istá, že pozná všetky relevantné prvky napadnutého aktu (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok zo 6. júla 1988, Dillinger Hüttenwerke/Komisia, 236/86, EU:C:1988:367, bod 15).

- 76 Navyše treba uviesť, že žalobkyňa si splnila svoju povinnosť, tak ako táto vyplýva z judikatúry (pozri body 72 vyššie), požiadať v primeranej lehote o úplné znenie napadnutého aktu. Zo spisu totiž vyplýva, že žalobkyňa zaslala Výkonnej rade ECB viaceré žiadosti s cieľom získať kópiu napadnutého aktu, pričom poslednú z nich zaslala pred podaním žaloby, 8. októbra 2014.
- 77 Za týchto okolností sa žaloba nemôže považovať za oneskorenú.
- 78 Štvrtú námietku neprípustnosti, ktorú vzniesla ECB, preto treba zamietnuť, a to bez toho, aby bolo potrebné sa vyjadriť k tvrdeniam účastníkov konania týkajúcim sa počítania lehoty na podanie žaloby v závislosti od dátumu uverejnenia informácie o napadnutom akte na intranete ECB.

2. O veci samej

O návrhu na zrušenie

- 79 Žalobkyňa na podporu svojej žaloby na zrušenie uvádza dva žalobné dôvody, z ktorých prvý je založený na porušení práva na informácie a konzultácie, tak ako je zakotvené článkom 27 Charty základných práv Európskej únie a smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2002/14/ES z 11. marca 2002, ktorá ustanovuje všeobecný rámec pre informovanie a porady so zamestnancami v Európskom spoločenstve (Ú. v. ES L 80, 2002, s. 29; Mim. vyd. 05/004, s. 219), a spresnené a vykonávané rámcovou dohodou a rokovaniami v rámci pracovnej skupiny, ktoré žalobkyňa považuje za „*ad hoc* dohodu“, ako aj na porušení tejto údajnej „*ad hoc* dohody“ a rámcovej dohody a druhý je založený na porušení článku 41 Charty základných práv.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení práva na informácie a konzultácie, tak ako je zakotvené článkom 27 Charty základných práv a smernicou 2002/14 a spresnené a vykonávané rámcovou dohodou a údajnou „*ad hoc* dohodou“, ako aj na porušení tejto „*ad hoc* dohody“ a rámcovej dohody

- 80 Žalobkyňa tvrdí, že ECB tým, že prijala napadnutý akt bez rešpektovania sociálneho dialógu so žalobkyňu, porušila právo pracovníkov na informácie a konzultácie, uvedené v článku 27 Charty základných práv a v článku 4 smernice 2002/14, tak ako sú tieto práva vykonávané dohodami dojednanými v zmysle článku 5 tejto smernice, t. j. rámcovou dohodou a údajnou „*ad hoc* dohodou“.
- 81 ECB popiera, že by porušila práva žalobkyne na to, aby sa s ňou konzultovalo a aby jej boli poskytnuté informácie, keďže ustanovenia, na ktoré sa žalobkyňa odvoláva, jej v prejednávanej veci takéto práva nepriznávajú.
- 82 Je potrebné predovšetkým preskúmať, či si v prejednávanej veci žalobkyňa na základe ustanovení, na ktoré sa odvoláva, oprávnené nárokuje procesné záruky, ktoré jej mali umožniť, aby jej boli poskytnuté informácie, aby sa s ňou konzultovalo a aby bola zaangažovaná pred prijatím napadnutého aktu, a ďalej prípadne, či boli v rozpore s týmito zárukami porušené jej procesné práva.

– O článku 27 Charty základných práv

- 83 Žalobkyňa si v prvom rade uplatňuje právo pracovníkov na informácie a konzultácie, uvedené v článku 27 Charty základných práv.
- 84 V tejto súvislosti treba uviesť, že článok 27 Charty základných práv zakotvuje právo pracovníkov v podniku na konzultácie a informácie. Podľa judikatúry sa toto ustanovenie môže uplatňovať vo vzťahoch medzi inštitúciami Únie a ich pracovníkmi, tak ako vyplýva z rozsudku z 19. septembra 2013, Preskúmanie Komisia/Strack (C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570).

- 85 Podľa samotného znenia článku 27 Charty základných práv sa však výkon práv, ktoré zakotvuje, obmedzuje iba na prípady a podmienky stanovené právom Únie, ako aj jednotlivou vnútroštátnou právnou úpravou a praxou (rozsudok z 15. januára 2014, Association de médiation sociale, C-176/12, EU:C:2014:2, bod 45, a uznesenie z 11. novembra 2014, Bergallou/Parlament a Rada, T-22/14, neuverejnené, EU:T:2014:954, bod 33).
- 86 Vyplýva z toho, že článok 27 Charty základných práv, ktorý nestanovuje žiadnu priamo uplatniteľnú právnú normu, nestačí sám osebe na to, aby bolo jednotlivcom priznané subjektívne samostatne uplatniteľné právo na konzultácie a informácie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. januára 2014, Association de médiation sociale, C-176/12, EU:C:2014:2, bod 47).
- 87 Preto si žalobkyňa v prejednávanej veci nemôže uplatňovať právo na konzultácie a informácie len na základe článku 27 Charty základných práv.
- 88 Podľa vysvetliviek týkajúcich sa článku 27 Charty základných práv, na ktoré sa v súlade s článkom 6 ods. 1 tretím pododsekom ZEÚ a článkom 52 ods. 7 Charty základných práv prihliada pri výklade tejto Charty, *acquis* Únie v oblasti upravenej článkom 27 Charty základných práv, stanovujúce podmienky, za ktorých sa tento článok uplatňuje, tvorí najmä smernica 2002/14, na ktorú sa žalobkyňa v prejednávanej veci odvoláva.
- 89 Treba teda posúdiť, či práva, ktoré si žalobkyňa v prejednávanej veci uplatňuje, môžu byť založené na článku 27 Charty základných práv, ktorý je spresnený ustanoveniami smernice 2002/14.
- O smernici 2002/14
- 90 Žalobkyňa poukazuje na oblasti informovania a konzultácie, vymedzené článkom 4 smernice 2002/14, a tvrdí, že táto smernica neobmedzuje práva na konzultácie iba na tých zamestnancov, ktorí majú pracovnú zmluvu priamo s podnikom. Dočasní agentúrni pracovníci tak podľa názoru žalobkyne tiež majú právo požívať v ECB kolektívne práva a práva byť zastúpení zástupcami zamestnancov.
- 91 Podľa názoru ECB článok 27 Charty základných práv, tak ako je spresnený ustanoveniami smernice 2002/14, nemôže byť pre ECB základom povinnosti informovať zástupcov dočasných agentúrnych pracovníkov alebo konzultovať s nimi pred prijatím napadnutého aktu, a to vzhľadom na to, že jednak z judikatúry vyplýva, že smernica 2002/14 ako taká neukladá povinnosti inštitúciám v ich vzťahoch s ich zamestnancami, a jednak na základe tejto smernice má tieto povinnosti „zamestnávateľ“; ECB pritom nie je zamestnávateľom dočasných agentúrnych pracovníkov. Napokon za predpokladu, že by sa tieto ustanovenia na ECB vzťahovali, ECB sa domnieva, že napadnutý akt nepatrí do pôsobnosti článku 4 ods. 2 smernice 2002/14.
- 92 Hneď na úvod treba preskúmať, či smernica 2002/14 stanovuje práva na konzultácie a informácie v prospech dočasných agentúrnych pracovníkov a ich zástupcov, tak ako tvrdí žalobkyňa.
- 93 Podľa odôvodnenia 18 a článku 1 ods. 1 smernice 2002/14 je cieľom tejto smernice „ustanoviť všeobecný rámec minimálnych požiadaviek pre informovanie a [konzultácie] so zamestnancami v podnikoch alebo prevádzkach v [Únii]“. Z ustanovení tejto smernice navyše vyplýva, že informovanie zamestnancov a konzultácie s nimi sa uskutočňujú prostredníctvom ich zástupcov upravených vnútroštátnou právnou úpravou alebo praxou.
- 94 Podľa článku 2 písm. f) a g) smernice 2002/14 sa pod pojmom „informovanie“ rozumie „prenos údajov zamestnávateľom na zástupcov zamestnávateľov s cieľom oboznámiť sa s príslušnou vecou a prehodnotiť ju a pod pojmom „porada [konzultácie – *neoficiálny preklad*]“ „výmena názorov a dialóg medzi zástupcami zamestnancov a zamestnávateľom“. Podľa článku 2 písm. c) a d) tejto istej smernice treba pod pojmom „zamestnávateľ“ rozumieť „fyzick[ú] alebo právnick[ú] osob[u], ktorá je

zmluvnou stranou pracovnej zmluvy alebo pracovnoprávneho vzťahu so zamestnancom v súlade s vnútroštátnym právom a postupmi“, a pod pojmom „zamestnanec“ „osob[u], ktorá je v príslušnom členskom štáte chránená ako zamestnanec na základe vnútroštátneho pracovného práva a v súlade s vnútroštátnymi postupmi“.

- 95 V tejto súvislosti treba v prvom rade uviesť, že systém zavedený smernicou 2002/14 sa má s výhradou určitých výnimiek stanovených v článku 3 ods. 2 a 3 uplatniť na všetkých zamestnancov uvedených v článku 2 písm. d) tejto smernice (rozsudok z 18. januára 2007, *Confédération générale du travail a i.*, C-385/05, EU:C:2007:37, bod 37). ECB navyše nepopiera, že dočasní agentúrni pracovníci sú v Nemecku chránení ako zamestnanci v zmysle článku 2 písm. d) smernice 2002/14 a tak, ako vyplýva najmä z odôvodnení 1 a 23 a článku 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/104/ES z 19. novembra 2008 o dočasnej agentúrnej práci (Ú. v. EÚ L 327, 2008, s. 9), ktorá bola prebratá do nemeckého práva prostredníctvom AÜG.
- 96 V druhom rade medzi účastníkmi konania je nesporné, že ECB a dočasní agentúrni pracovníci, ktorí jej boli pridelení, neexistuje zmluvný vzťah. Ako však v podstate tvrdí žalobkyňa, medzi ECB a dočasnými agentúrnymi pracovníkmi existuje „pracovnoprávny vzťah“ v zmysle článku 2 písm. c) smernice 2002/14, takže ECB treba považovať za zamestnávateľa v zmysle tohto ustanovenia.
- 97 Po prvé totiž z ustálenej judikatúry vyplýva, že podstatnou charakteristikou „pracovnoprávneho vzťahu“ je okolnosť, že istá osoba uskutočňuje počas určitého času v prospech inej osoby a pod jej vedením, najmä pokiaľ ide o právomoc tejto inej osoby určovať pracovný čas, miesto a obsah jej práce, plnenia, za ktoré dostáva odmenu. Vo všeobecnosti sa táto kvalifikácia v práve Únie nadobúda v prípade, že sú splnené vyššie uvedené podmienky bez ohľadu na skutočnosť, či dotknutá osoba uzavrela pracovnú zmluvu (pozri rozsudky z 13. februára 2014, *Komisija/Taliansko*, C-596/12, neuverejnený, EU:C:2014:77, bod 17 a citovanú judikatúru, a zo 4. decembra 2014, *FNV Kunsten Informatie en Media*, C-413/13, EU:C:2014:2411, body 34 a 36 a citovanú judikatúru).
- 98 V prejednávanej veci vzťah medzi ECB a dočasnými agentúrnymi pracovníkmi všetky tieto podmienky spĺňa, pretože dočasní agentúrni pracovníci vykonávajú svoju pracovnú činnosť v prospech ECB a pod vedením ECB, pričom týchto zamestnancov jej pravidelne prideliť agentúra dočasného zamestnávania, ktorá im za to vypláca odmenu.
- 99 Tento záver potvrdzuje judikatúra, podľa ktorej pridelenie dočasných agentúrnych pracovníkov predstavuje zložitý a osobitný inštitút pracovného práva, ktorý zahŕňa dvojaký pracovný pomer jednak medzi agentúrou dočasného zamestnávania a dočasným agentúrnym pracovníkom a jednak medzi týmto pracovníkom a užívateľským podnikom, ako aj vzťah pridelenia medzi agentúrou dočasného zamestnávania a užívateľským podnikom (rozsudok z 11. apríla 2013, *Della Rocca*, C-290/12, EU:C:2013:235, bod 40).
- 100 Pracovnoprávny vzťah vyplývajúci zo zmluvy uzavretej priamo medzi zamestnancom a zamestnávateľom tak treba odlišovať od pracovnoprávneho vzťahu, ktorým je vzťah medzi užívateľským podnikom, v danom prípade ECB, a dočasnými agentúrnymi pracovníkmi pridelenými agentúrou dočasného zamestnávania.
- 101 Po druhé, tak ako tvrdí žalobkyňa, pojem zamestnávateľ, ktorý je uvedený v článku 2 písm. c) smernice 2002/14, nestanovuje, že do pôsobnosti tejto smernice patria len pracovnoprávne vzťahy upravené pracovnou zmluvou uzavretou priamo medzi zamestnávateľom a zamestnancom, na rozdiel od toho, čo stanovuje najmä smernica Rady 1999/70/ES z 28. júna 1999 o rámcovej dohode o práci na dobu určitú, ktorú uzavreli ETUC, UNICE a CEEP (Ú. v. ES L 175, 1999, s. 43; *Mim. vyd.* 05/003, s. 368), ktorá sa z tohto dôvodu neuplatňuje na zamestnancov na dobu určitú, ktorí boli pridelení užívateľskému podniku (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. apríla 2013, *Della Rocca*, C-290/12, EU:C:2013:235, body 36 a 39).

- 102 Po tretie treba uviesť, že článok 8 smernice 2008/104, ktorá predstavuje práve právnu úpravu týkajúcu sa dočasnej práce, ukladá užívateľskému podniku povinnosť informovať zástupcov zamestnancov o využívaní dočasných agentúrnych pracovníkov v súvislosti s poskytovaním informácií o situácii v oblasti zamestnávania v tomto podniku orgánom zastupujúcim zamestnancov. V tomto ustanovení, na základe ktorého má túto informačnú povinnosť užívateľský podnik, v danom prípade ECB, sa pokiaľ ide o využívanie dočasných agentúrnych pracovníkov tiež uvádza, že smernica 2008/104 sa uplatňuje „bez toho, aby boli dotknuté vnútroštátne ustanovenia a ustanovenia [Únie] o informovaní a [konzultáciách], ktoré sú prísnejšie a/alebo špecifickejšie, a najmä smernica... 2002/14“.
- 103 Z vyššie uvedeného vyplýva, že v rozpore s tým, čo tvrdí ECB, smernica 2002/14 sa musí považovať za uplatniteľnú, čo sa týka povinností užívateľského podniku týkajúcich sa informovania zástupcov dočasných agentúrnych pracovníkov a konzultácií s nimi.
- 104 Ďalej treba uviesť – ako tvrdí ECB – že vzhľadom na to, že podľa ustálenej judikatúry smernice sú adresované členským štátom, a nie inštitúciám alebo orgánom Únie, nemožno usudzovať, že ustanovenia smernice 2002/14 ako také ukladajú povinnosti inštitúciám v ich vzťahoch so svojimi zamestnancami (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudky z 9. septembra 2003, Rinke, C-25/02, EU:C:2003:435, bod 24, a z 21. mája 2008, Belfass/Rada, T-495/04, EU:T:2008:160, bod 43).
- 105 Ako však už bolo rozhodnuté, na základe okolnosti, že smernica ako taká nezaväzuje inštitúcie, nemožno vylúčiť, aby sa pravidiel alebo zásad stanovených v tejto smernici dalo voči inštitúciám dovolávať v prípade, že sa samotné tieto pravidlá alebo zásady javia len ako osobitné vyjadrenie základných pravidiel Zmluvy a všeobecných zásad, ktoré musia tieto inštitúcie dodržiavať priamo. V právnom spoločenstve je totiž jednotné uplatňovanie práva základnou požiadavkou a každý právny subjekt podlieha zásade dodržiavania zákonnosti. Inštitúcie sú teda povinné dodržiavať pravidlá Zmluvy o FEÚ a všeobecné právne zásady, ktoré sa na ne vzťahujú, a to rovnako ako každý iný právny subjekt (pozri v tomto zmysle rozsudky z 9. septembra 2003, Rinke, C-25/02, EU:C:2003:435, body 25 až 28, a z 21. septembra 2011, Adjemian a i./Komisia, T-325/09 P, EU:T:2011:506, bod 56 a citovanú judikatúru).
- 106 Smernica tiež môže zaväzovať inštitúciu, ak táto inštitúcia najmä v rámci svojej organizačnej autonómie mala v úmysle vykonať osobitnú povinnosť stanovenú smernicou, alebo v prípade, že všeobecne záväzný akt s internou pôsobnosťou sám výslovne odkazuje na opatrenia prijaté normotvorcom Únie na základe Zmlúv. Napokon inštitúcie sú v súlade s povinnosťou zachovávať lojalnosť, ktorú musia dodržiavať, povinné v rámci svojho konania ako zamestnávateľ zohľadňovať právne predpisy prijaté na úrovni Únie (rozsudok z 8. novembra 2012, Komisia/Strack, T-268/11 P, EU:T:2012:588, body 43 a 44).
- 107 Preto treba posúdiť, či a za akej podmienky sa možno na smernicu 2002/14 odvolávať s cieľom identifikovať existenciu alebo spresniť obsah prípadnej povinnosti ECB konzultovať s odborovou organizáciou, ktorá je žalobkyňou, a informovať ju pred prijatím napadnutého aktu.
- 108 V prvom rade treba konštatovať, že je pravda, že zriadenie všeobecného rámca, ktorý sa týka informovania zamestnancov a konzultácií s nimi, na základe smernice 2002/14, je vyjadrením základných práv zakotvených článkom 27 Charty základných práv. Ako sa však uvádza v bode 86 vyššie, tieto základné pravidlá vyplývajúce z článku 27 Charty základných práv neukladajú ECB povinnosti priamo, v zmysle judikatúry citovanej v bode 105 vyššie, keďže ako vyplýva z tohto ustanovenia, tieto pravidlá musia byť spresnené právom Únie alebo vnútroštátnym právom.
- 109 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že ECB je povinná dodržiavať nariadenia a smernice týkajúce sa sociálnej politiky EÚ na základe článku 9 písm. c) Podmienok zamestnávania zamestnancov ECB (ďalej len „podmienky zamestnávania“).

110 Článok 9 písm. c) podmienok zamestnávania stanovuje:

„Tieto podmienky zamestnávania sa neriadia nijakým konkrétnym vnútroštátnym právom. ECB uplatňuje i) všeobecné právne zásady, ktoré sú spoločné pre členské štáty, ii) všeobecné zásady práva [Únie] a iii) pravidiel obsiahnuté v nariadeniach a smerniciach [Únie] týkajúcich sa sociálnej politiky, ktoré sú určené členským štátom. Vždy, keď to bude potrebné, budú tieto právne akty uplatňované ECB. V tejto súvislosti budú náležite vzaté do úvahy odporúčania [Únie] v oblasti sociálnej politiky. Zásady zakotvené v nariadeniach, predpisoch a judikatúre, ktoré sa uplatňujú na zamestnancov inštitúcií [Únie], sa náležite zohľadnia pri výklade práv a povinností upravených týmito podmienkami zamestnávania.“

111 Pokiaľ sa toto tvrdenie žalobkyne týka situácie, v ktorej všeobecne záväzný akt s internou pôsobnosťou sám výslovne odkazuje na opatrenia prijaté normotvorcom Únie na základe Zmlúv v zmysle judikatúry citovanej v bode 106 vyššie, treba uviesť, že aj keď toto ustanovenie podmienok zamestnávania odráža všeobecnú zásadu, podľa ktorej jednotné uplatňovanie práva vyžaduje, aby inštitúcie Únie dodržiavali pravidlá práva Únie, vrátane smerníc (pozri bod 105 vyššie), a aby sa akt Únie vykladal, pokiaľ je to možné, v súlade s celým primárnym právom (pozri rozsudok z 19. septembra 2013, Preskúmanie Komisia/Strack, C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, bod 40 a citovanú judikatúru), nepredstavuje záväzok ECB „vykonať osobitnú povinnosť“, najmä povinnosť informovať zástupcov zamestnancov alebo konzultovať s nimi, tak ako túto povinnosť upravuje smernica 2002/14.

112 V treťom rade žalobkyňa tvrdí, že ustanovenia článku 27 Charty základných práv, ako aj článku 4 ods. 2 smernice 2002/14 boli vykonané rámcovou dohodou a rokovaniami v rámci pracovnej skupiny, ktoré považuje za „*ad hoc* dohodu“. Zdá sa, že žalobkyňa tak odkazuje na situáciu, v ktorej ECB v rámci najmä svojej organizačnej autonómie mala v úmysle vykonať osobitnú povinnosť stanovenú touto smernicou v zmysle judikatúry citovanej v bode 106 vyššie.

113 Je teda potrebné preskúmať, či by sa rámcová dohoda a vytvorenie pracovnej skupiny v januári 2014 s účasťou žalobkyne môže považovať za konkretizáciu práv stanovených smernicou 2002/14 v prospech žalobkyne v rámci prijatia napadnutého aktu.

– O rámcovej dohode

114 Podľa žalobkyne bod 2 rámcovej dohody zodpovedá oblastiam informovania a konzultácií, ktoré sú vymedzené článkom 4 smernice 2002/14. Na základe tohto bodu 2 rámcovej dohody, ktorý sa vzťahuje na otázky týkajúce sa dočasných agentúrnych pracovníkov na základe údajnej „*ad hoc* dohody“, má žalobkyňa podľa jej názoru právo na to, aby jej boli poskytnuté informácie, aby sa s ňou konzultovalo a aby bola vopred zaangažovaná do procesu, ktorého cieľom je prijatie takých opatrení, akým je napadnutý akt, a ktorý vedie k podstatným zmenám v organizácii práce a zmenám v zmluvných vzťahoch alebo v stratégiách týkajúcich sa zamestnávania, ktoré majú dôsledky na postavenie zamestnancov ECB.

115 ECB tvrdí, že v prejednávanej veci sa rámcová dohoda neuplatňuje, pokiaľ ide o práva žalobkyne na konzultovanie a poskytnutie informácií, vzhľadom na to, že táto dohoda sa nevzťahuje na dočasných agentúrnych pracovníkov, keďže sa nepovažujú za zamestnancov ECB v zmysle bodu 1 písm. a) prvej zarážky uvedenej dohody, a že bod 2 písm. a) tejto dohody nemôže mať za dôsledok rozšírenie rozsahu tohto ustanovenia.

116 Treba uviesť, že tak ako vyplýva z názvu rámcovej dohody uzavretej medzi ECB a žalobkyňou, jej cieľom je „uznávanie, výmena informácií a konzultácie“. V jej odôvodnení 3 sa uvádza, že „rozvoj zrelého sociálneho dialógu medzi ECB a odborovými organizáciami, ktorý umožňuje efektívnejšie zapojenie predstaviteľov zamestnancov ECB do otázok, ktoré sa ich priamo týkajú, si vyžaduje výmenu informácií a konzultácie“.

- 117 Podľa bodu 1 písm. a) rámcovej dohody sa pod pojmom „informovanie“ rozumie „poskytovanie informácií [IPSO] zo strany ECB, s cieľom umožniť [IPSO] oboznámiť sa s danou témou a preskúmať ju, ako aj poskytovanie informácií ECB zo strany [IPSO] za rovnakým účelom“, a pod pojmom konzultácie sa rozumie „výmena názorov medzi ECB a [IPSO]“.
- 118 Rámcová dohoda podľa svojho bodu 2 priznáva žalobkyni procesné záruky týkajúce sa informovania, včasnej účasti a konzultácií v oblastiach vymedzených v jej bode 2 písm. a), spôsobmi podľa jej bodu 2 písm. d) až f). Cieľom týchto záruk je podľa bodu 2 písm. b) rámcovej dohody „umožniť a podporovať obojstranný tok ideí a informácií medzi ECB a [IPSO] s cieľom zabezpečiť, aby obidve strany lepšie porozumeli uhlu pohľadu tej druhej, pokiaľ ide o otázky patriace do rámca tejto... dohody“. Navyše podľa tohto ustanovenia „napriek tomu, že cieľom včasnej intervencie a konzultácií nemá byť dosiahnutie spoločnej dohody, sú pre odborovú organizáciu príležitosťou ovplyvniť proces prijímania rozhodnutí“.
- 119 Bod 2 písm. a) rámcovej dohody stanovuje:
- „[IPSO] bude informovaná o aktuálnom a predpokladanom vývoji v ECB, o jej činnosti, ako aj o jej ekonomickej a finančnej situácii, pokiaľ tieto môžu mať vplyv na postavenie alebo záujmy zamestnancov.
- [IPSO] sa bude zúčastňovať na procese včasnej intervencie a bude sa s ňou konzultovať o štrukturálnych zmenách navrhovaných v ECB, ako aj o navrhovaných opatreniach vedúcich k zásadným zmenám v organizácii práce a opatreniach vedúcich k zmenám v zmluvných vzťahoch alebo politikách súvisiacich so zamestnávaním.“
- 120 Žalobkyňa tvrdí, že oblasti informovania a konzultácií, tak ako sú vymedzené v bode 2 písm. a) rámcovej dohody, zodpovedajú oblastiam stanoveným v článku 4 smernice 2002/14.
- 121 Podľa článku 4 ods. 2 smernice 2002/14 informovanie a konzultácie zahŕňajú:
- „a) informovanie o aktuálnom a predpokladanom vývoji činnosti podniku alebo prevádzky a o ekonomickej situácii;
 - b) informovanie a porady [konzultácie – *neoficiálny preklad*] o situácii, štruktúre a možnom vývoji zamestnanosti v podniku alebo prevádzkarni ako aj o akýchkoľvek plánovaných prognostických opatreniach, najmä ak je ohrozená zamestnanosť;
 - c) informovanie a porady [konzultácie – *neoficiálny preklad*] o rozhodnutiach, ktoré pravdepodobne povedú k zásadným zmenám v organizácii práce alebo v zmluvných podmienkach, vrátane tých, ktoré sú obsiahnuté v ustanoveniach spoločenstva uvedených v článku 9 ods. 1 [smernice 2002/14].“
- 122 Porovnanie obsahu a rozsahu týchto práv na „informovanie“ zástupcov zamestnancov a „[konzultácie]“ s nimi, ktoré sú stanovené smernicou 2002/14 (pozri bod 94 vyššie), a tých práv, ktoré v prospech žalobkyne stanovuje rámcová dohoda (pozri bod 117 vyššie), ako aj oblastí konzultácií a informovania, ktoré upravujú tieto dva akty (pozri body 119 a 121 vyššie), vedie k záveru, že rámcová dohoda predstavuje vykonávanie smernice 2002/14, pokiaľ ide o práva na konzultácie a informovanie žalobkyne v jej vzťahoch s ECB. Z toho vyplýva, že ECB tým, že uzavrela rámcovú dohodu so žalobkyňou, mala v rámci svojej organizačnej autonómie v úmysle vykonať osobitnú povinnosť, v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 106 vyššie, a to v danom prípade povinnosť informovania zástupcu zamestnancov a konzultácií s ním, vyjadrenú v smernici 2002/14. Z uvedeného vyplýva, že ECB je vo svojich vzťahoch so žalobkyňou v zásade viazaná pravidlami a zásadami stanovenými v tejto smernici.

- 123 Treba však uviesť, že tak ako tvrdí ECB, rámcová dohoda podľa svojho bodu 1 písm. a) výslovne vylučuje zo svojej pôsobnosti otázky týkajúce sa dočasných agentúrnych pracovníkov.
- 124 Preto sa v prejednávanej veci žalobkyňa nemôže odvolávať na smernicu 2002/14 na základe rámcovej dohody vzhľadom na skutočnosť, že napadnutý akt sa týka práve postavenia dočasných agentúrnych pracovníkov.
- 125 Žalobkyňa však tvrdí, že si v prejednávanej veci môže nárokovať procesné práva zaručené smernicou 2002/14, tak ako ju vykonáva rámcová dohoda, keďže prijatie napadnutého aktu má vplyv na postavenie a záujmy iných zamestnancov ECB, než sú dočasní agentúrni pracovníci. Rozhodnutie prijaté Výkonnou radou, ktoré prináša zmenu v správe a pridelení dočasných agentúrnych pracovníkov, má podľa žalobkyne závažné dôsledky na organizáciu práce tým, že povedie najmä k zvýšeniu ich pracovnej záťaže, k starosti o opakované a časté vzdelávanie dočasných agentúrnych pracovníkov, ktorí budú môcť pracovať pre ECB iba na obmedzenú dobu, k novému zadefinovaniu priorít v obsahu úloh zamestnancov, a predstavuje podľa nej „zmenu politiky v oblasti zamestnávania“ v zmysle bodu 2 písm. d) rámcovej dohody.
- 126 ECB tvrdí, že ustanovenia bodu 2 písm. a) rámcovej dohody sa vzťahujú iba na tie činnosti a plány ECB, ktoré majú vplyv na postavenie alebo záujmy jej zamestnancov, alebo opatrenia, ktoré sa ich týkajú „priamo a osobitne“. Dôsledky na postavenie zamestnancov, na ktoré poukazuje žalobkyňa, sú pritom podľa jej názoru len nepriame a hypotetické. Napadnutý akt tak neprináša zásadné zmeny, ani nepovedie k zásadným zmenám v zmysle bodu 2 písm. a) druhého odseku rámcovej dohody.
- 127 V tejto súvislosti treba uviesť, že je pravda, že GR „pre ľudské zdroje, rozpočet a organizáciu“ v správe zohľadnenej Výkonnou radou pri prijatí napadnutého aktu predvídala „dodatočné náklady“ [vyplývajúce z prijatia napadnutého aktu] pre ECB ako organizáciu, vzhľadom na to, že z dôvodu zvýšenej rotácie dočasných agentúrnych pracovníkov narastie prenos znalostí a úsilie vynaložené na vzdelávanie dočasných agentúrnych pracovníkov“, a tak predpokladala, že by mohli existovať určité dôsledky na postavenie zamestnancov ECB. Nemožno však usudzovať, že tieto dôsledky predstavujú zmenu politiky v oblasti zamestnávania, ktorá by sa ich týkala, zmenu v zmluvných vzťahoch medzi zamestnancami a ECB alebo podstatné zmeny v organizácii ich práce v zmysle bodu 2 písm. a) rámcovej dohody.
- 128 Vyplýva z toho, že žalobkyňa si nemôže nárokovať procesné záruky, ktoré sú stanovené smernicou 2002/14 a vo vzťahu k žalobkyňi vykonávané rámcovou dohodou, s odvolaním sa na skutočnosť, že v dôsledku prijatia napadnutého aktu došlo k zmene postavenia alebo záujmov zamestnancov ECB.
- 129 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobkyňa nemôže v rámci prijatia napadnutého aktu uplatňovať ustanovenia smernice 2002/14, tak ako ju vykonáva rámcová dohoda, ibaže by sa dalo preukázať, že tak ako tvrdí, jej účasť na rokovaní s Výkonnou radou ECB o témach týkajúcich sa dočasných agentúrnych pracovníkov sa má vnímať tak, že jej cieľom bolo spresniť rozsah rámcovej dohody a rozšíriť jej pôsobnosť na dočasných agentúrnych pracovníkov, čo bude preskúmané v bodoch 130 až 142 nižšie.

– O štatúte pracovnej skupiny

- 130 Žalobkyňa tvrdí, že si môže nárokovať procesné práva uvedené v bode 2 rámcovej dohody, pretože tieto práva sa vzťahujú na otázky týkajúce sa dočasných agentúrnych pracovníkov na základe rokovaní, ktoré začala s ECB v rámci pracovnej skupiny a ktoré považuje za „*ad hoc* dohodu“. Žalobkyňa tiež tvrdí, že táto údajná „*ad hoc* dohoda“ vykonáva ustanovenia smernice 2002/14.
- 131 ECB tvrdí, že neexistuje žiadna „*ad hoc* dohoda“, ktorá by bola uzavretá so žalobkyňou k otázkam týkajúcim sa dočasných agentúrnych pracovníkov, keďže v rámci rešpektovania zásady právnej istoty uzatvára len písomné dohody opatrené podpismi obidvoch strán. Pri neexistencii akejkoľvek riadne

uzavretej dohody pritom žalobkyňa nemôže tvrdiť, že „*ad hoc* dohoda“ existuje. ECB navyše zdôrazňuje, že výmeny názorov so žalobkyňou nemôžu znamenať, že sa zúčastnila procesu dobrovoľnej konzultácie.

- 132 V tejto súvislosti treba uviesť, že medzi účastníkmi konania je nesporné, že na stretnutí z 29. januára 2014 sa na podnet člena Výkonnej rady ECB zodpovedného za zamestnanecké veci medzi stranami dohodlo, že sa zriadi pracovná skupina k otázkam týkajúcim sa dočasných agentúrnych pracovníkov (pozri bod 5 vyššie). Každá zo strán vyhotovila zoznam tém na prerokovanie, medzi ktorými bola uvedená otázka maximálnej doby výkonu práce dočasných agentúrnych pracovníkov pre ECB (pozri tiež bod 56 vyššie). Strany sa zaviazali, že členovi Výkonnej rady ECB zodpovednému za zamestnanecké veci predložia správu o záveroch, ku ktorým dospeli na základe týchto rokovaní.
- 133 Takéto výmeny informácií so žalobkyňou predstavujú záväzok ECB voči žalobkyni zapojiť ju do rokovaní týkajúcich sa politiky tejto inštitúcie vo vzťahu k dočasným agentúrnym pracovníkom a zaangažovať ju do stanovenia zásad týkajúcich sa týchto pracovníkov, ktoré by mali byť jasne sformulované v spoločnej správe obsahujúcej závery, ku ktorým strany dospeli.
- 134 ECB zbytočne poukazuje na vadu týkajúcu sa formálnej stránky, konkrétne neexistenciu písomnej podoby a podpisov, na to, aby sa zbavila záväzkov, ktoré takto prijala vo vzťahu k žalobkyni. Ako totiž v podstate tvrdí žalobkyňa, aj keď nebol podpísaný žiadny dokument zriaďujúci pracovnú skupinu a formálne nebol vytvorený žiadny osobitný mandát, predmet a úloha pracovnej skupiny boli stanovené písomne, takže úmyslom strán bolo skutočne prerokovať otázky týkajúce sa postavenia dočasných agentúrnych pracovníkov v ECB, najmä otázku týkajúcu sa dĺžky ich zamestnania v ECB, čo jasne vyplýva z písomností, ktoré si medzi sebou strany odovzdali, akými sú zoznamy tém na prerokovanie alebo správy zo stretnutí (pozri tiež bod 56 vyššie). Zo správ zo stretnutia pracovnej skupiny, ktoré sa uskutočnilo 18. februára 2014, totiž okrem iného vyplýva, že žalobkyňa a Výkonná rada ECB sa dohodli na tom, že spoločne stanovia spoločné zásady riadenia dočasných agentúrnych pracovníkov v ECB („situácia *de lege ferenda*“).
- 135 Navyše skutočnosť, že pracovná skupina bola zriadená na podnet člena Výkonnej rady zodpovedného za zamestnanecké veci a že tento člen Výkonnej rady chcel, aby mu bola predložená správa o záveroch, ku ktorým účastníci rokovaní dospejú, dáva uvedenej pracovnej skupine osobitnú vážnosť a umožňuje potvrdiť, že ECB sa vo vzťahu k žalobkyni plne zaviazala dokončiť rokovania pracovnej skupiny bez toho, aby sa táto inštitúcia, ignorujúc existenciu týchto rokovaní rozhodla prijať akt týkajúci sa jednej z tém, ktorá práve patrí do obsahu rokovaní uvedenej pracovnej skupiny.
- 136 Napokon treba uviesť, že je samozrejme pravda, že z rozličných dokumentov, ktoré si medzi sebou strany vymenili, nevyplýva, že zriadením pracovnej skupiny v januári 2014 mali tieto strany v úmysle prinajmenšom *ad hoc* rozšíriť pôsobnosť rámcovej dohody na dočasných agentúrnym pracovníkov.
- 137 Ako však správne zdôrazňuje žalobkyňa, dodatok k rámcovej dohode z 23. marca 2011 vo svojom bode 2 písm. e) stanovuje, že ECB a žalobkyňa môžu zriaďovať *ad hoc* výbory a pracovné skupiny zaoberajúce sa osobitnými otázkami. Toto ustanovenie rámcovej dohody tak upravuje zmluvný právny základ pre zriadenie pracovných skupín, akou je v prejednáwanej veci pracovná skupina vytvorená v januári 2014, ktorá sa zaoberá otázkami týkajúcimi sa dočasných agentúrnych pracovníkov.
- 138 Navyše treba uviesť, že ECB uznala žalobkyňu za sociálneho partnera, ako o tom svedčí rámcová dohoda. ECB tak musela vedieť, že žalobkyňa v rámci pracovnej skupiny konala v postavení odborovej organizácie, ktorej predmetom činnosti je práve ochrana kolektívnych záujmov osôb, ktoré sú zamestnané okrem iného v ECB alebo ktoré pre ňu pracujú. Keďže práva na informovanie a konzultácie boli ECB uznané v rámci rámcovej dohody, ECB jej tieto práva nemôže odopierať, pokiaľ ide o otázky, ktoré sú predmetom rokovaní v pracovnej skupine, lebo inak by účasť žalobkyne na uvedenej pracovnej skupine bola zbavená podstaty.

- 139 Na základe vyššie uvedeného treba dospieť k záveru, že strany tým, že začali sociálny dialóg týkajúci sa otázok, na ktoré sa vzťahuje napadnutý akt, mali implicitne v úmysle rozšíriť pôsobnosť práv žalobkyne na to, aby jej boli poskytnuté informácie a na to, aby sa s ňou konzultovalo, vyplývajúce z rámcového dohovoru, aj na otázky týkajúce sa dočasných agentúrnych pracovníkov, prinajmenšom až do ukončenia prác v pracovnej skupine vytvorenej v januári 2014. Keďže napadnutý akt bol prijatý v rámci všeobecnej politiky ECB, ktorej cieľom je zredukovať využívanie dočasných agentúrnych pracovníkov v ECB, tak ako vyplýva z bodu 27 vyššie, treba tento akt považovať za akt, na ktorý sa vzťahuje bod 2 písm. a) rámcovej dohody, keďže obsahuje opatrenia vedúce k zmenám v pracovnoprávnym vzťahoch medzi ECB a dočasnými agentúrnymi pracovníkmi a v politike zamestnávania týchto pracovníkov v tejto inštitúcii v zmysle tohto ustanovenia.
- 140 Za týchto okolností nie je potrebné preskúmať, či by sa dalo usudzovať, že zriadenie pracovnej skupiny v prejednávanej veci priamo vykonáva ustanovenia smernice 2002/14 vo vzťahu k žalobkyni ako zástupcovi dočasných agentúrnych pracovníkov.
- 141 V dôsledku uvedeného, tak ako to vyplýva z bodu 65 vyššie, žalobkyňa má záujem na konaní vedúcom k zrušeniu napadnutého aktu na účely ochrany svojich procesných práv. Námietku prekážky konania, založenú na neexistencii záujmu na konaní žalobkyne, je preto potrebné zamietnuť.
- 142 Treba teda preskúmať, či v prejednávanej veci došlo zo strany ECB k porušeniu takto uznaných práv žalobkyne, tak ako to tvrdí žalobkyňa.
- O porušení práv žalobkyne na to, aby jej boli poskytnuté informácie a aby sa s ňou konzultovalo
- 143 Podľa žalobkyne ECB porušila jej práva, tak ako vyplývajú z rámcovej dohody a rokovaní, ktoré žalobkyňa začala s ECB v rámci pracovnej skupiny, a to z dôvodu, že po prvé žalobkyni neboli poskytnuté informácie, ktoré jej mali byť oznámené v súvislosti s návrhom rozhodnutia, tak ako toto vyplýva z napadnutého aktu, po druhé, že nebola prizvaná do procesu včasnej účasti, a po tretie, že napadnutý akt, ktorý patril do mandátu pracovnej skupiny, bol prijatý bez toho, aby ECB počkala na záverečnú správu tejto pracovnej skupiny. ECB tak podľa jej názoru porušila sociálny dialóg a nekonala v dobrej viere, hoci je na to vo vzťahu k žalobkyni ako sociálnemu partnerovi povinná.
- 144 ECB nepopiera skutočnosť, že napadnutý akt bol prijatý bez toho, aby Výkonná rada počkala na správu pracovnej skupiny. Nepopiera ani skutočnosť, že táto pracovná skupina sa zaoberala najmä otázkou dĺžky zamestnania dočasných agentúrnych pracovníkov v ECB, ktorá je práve predmetom napadnutého aktu, čo ECB potvrdila na pojednávaní v odpovedi na otázku Všeobecného súdu.
- 145 S cieľom zaručiť potrebný účinok práva na informácie a konzultácie, vyplývajúceho z článku 27 Charty základných práv, tak ako ho spresňuje smernica 2002/14, ktorú vykonáva rámcová dohoda, ktorej pôsobnosť bola na základe vytvorenia pracovnej skupiny rozšírená na otázky dočasných agentúrnych pracovníkov, pritom ECB mala žalobkyni sprístupniť všetky relevantné informácie týkajúce sa napadnutého aktu pred jeho prijatím, aby jej umožnila pripraviť primeranú odpoveď na zmeny politiky tejto inštitúcie vo vzťahu k dočasným zamestnancom, ktoré tento akt obsahuje, a zorganizovať prípadné rokovanie na túto tému, alebo prinajmenšom poskytnúť žalobkyni možnosť vyjadriť svoj názor v rámci správy z pracovnej skupiny, a tak sa zúčastniť na prijatí rozhodnutia, ktoré môže mať dôsledky na osoby, ktorých záujmy obhajuje.
- 146 V tejto súvislosti treba ešte zdôrazniť, že ako pripomína žalobkyňa a ako vyplýva z cieľa rámcovej dohody, tak ako je vymedzený v jej bode 2 písm. b) (pozri bod 118 vyššie), cieľom práva odborovej organizácie – žalobkyne, na konzultácie a informácie nie je to, aby sociálni partneri dospeli k dohode na tému, na ktorú sa vzťahujú tieto procesné záruky, ale iba poskytnúť odborovej organizácii príležitosť ovplyvniť prijatie rozhodnutia. Ako vyplýva z judikatúry, ide o jednu z najskromnejších foriem účasti na prijatí rozhodnutia, keďže jej obsahom v žiadnom prípade nie je povinnosť vedenia

vyhovieť sformulovaným pripomienkam, ale poskytnúť dotknutým osobám možnosť, aby mohli prostredníctvom zástupcu ich záujmov vyjadriť svoje stanovisko pred prijatím alebo zmenou všeobecne záväzných aktov, ktoré sa ich týkajú (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok z 20. novembra 2003, Cerafogli a Poloni/ECB, T-63/02, EU:T:2003:308, bod 23 a citovanú judikatúru a bod 24), a to najmä tým, že sa im sprístupnia všetky relevantné informácie počas celého procesu prijímania takýchto aktov, pričom cieľom je umožniť odborovej organizácii, akou je žalobkyňa, aby sa na procese konzultácie zúčastnila čo možno najplnšie a najefektívnejšie (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok zo 4. mája 2016, Andres a i./ECB, T-129/14 P, EU:T:2016:267, bod 57).

- 147 Pokiaľ sa teda nemá narušiť potrebný účinok povinnosti konzultácie, vedenie musí dodržať túto povinnosť vždy, keď konzultácia so zástupcami zamestnancov môže mať vplyv na obsah aktu, ktorý sa má prijať (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok z 20. novembra 2003, Cerafogli a Poloni/ECB, T-63/02, EU:T:2003:308, bod 23).
- 148 Z uvedeného vyplýva, že ECB tým, že prijala napadnutý akt bez toho, aby vopred zaangažovala žalobkyňu, pričom však predmet tohto aktu patril do predmetu rokovaní v rámci pracovnej skupiny, a bez toho, aby počkala na správu tejto pracovnej skupiny, nerešpektovala práva žalobkyne na to, aby jej boli poskytnuté informácie a aby sa s ňou konzultovalo, ktoré sú súčasťou jej výsad ako odborovej organizácie zastupujúcej dotknuté osoby, v rozpore s článkom 27 Charty základných práv, tak ako je spresnený smernicou 2002/14, vykonávanou rámcovou dohodou, ktorej pôsobnosť bola na základe vytvorenia pracovnej skupiny rozšírená na dočasných agentúrnych pracovníkov.
- 149 Tento záver nie je spochybnený tvrdením ECB, podľa ktorého bol napadnutý akt v záujme riadnej správy vecí verejných prijatý v rámci prípravy na budúcu zmenu AÜG, ktorej sa ECB musí v každom prípade podriaďovať.
- 150 Ako sa totiž uvádza v bodoch 29 až 32 vyššie, nemožno usudzovať, že napadnutý akt bol prijatý len v rámci prípravy na budúcu zmenu AÜG.
- 151 Prvému žalobnému dôvodu tak treba vyhovieť bez toho, aby bolo potrebné preskúmať výhrady žalobkyne založené na porušení smernice 2008/104, či vyjadriť sa k prípustnosti týchto výhrad, ktorú ECB spochybňuje. V dôsledku uvedeného sa napadnutý akt musí zrušiť bez toho, aby bolo potrebné navyše preskúmať druhý žalobný dôvod.

O návrhu na náhradu škody

- 152 Žalobkyňa tvrdí, že jej bola spôsobená nemajetková ujma, ktorú možno oddeliť od protiprávnosti odôvodňujúcej zrušenie napadnutého aktu a ktorá nemôže byť v plnom rozsahu napravená týmto zrušením, a požaduje zaplatenie sumy 15 000 eur z titulu náhrady škody. Tvrdí, že jej bolo uprená pozícia sociálneho partnera, pretože pri prijatí napadnutého aktu došlo k porušeniu sociálneho dialógu. Zdôrazňuje, že sformulovala návrhy na späťvzatie a pozastavenie platnosti napadnutého aktu až do ukončenia prác v pracovnej skupine.
- 153 ECB tvrdí, že vzhľadom na to, že žaloba je neprípustná a nedôvodná, neexistuje žiaden právny základ pre návrh na náhradu škody.
- 154 Hneď na úvod treba pripomenúť, že podľa článku 340 druhého odseku ZFEÚ Únia v súlade so zásadami spoločnými pre právne poriadky členských štátov napraví akékoľvek škody spôsobené vlastnými orgánmi alebo zamestnancami pri výkone ich funkcií. Podľa tretieho odseku tohto článku je však bez ohľadu na druhý odsek ECB povinná nahradiť akúkoľvek škodu spôsobenú ňou alebo jej zamestnancami pri plnení ich povinností v súlade so všeobecnými zásadami spoločnými pre právne poriadky členských štátov.

- 155 Z ustálenej judikatúry, ktorá je *mutatis mutandis* uplatniteľná na mimozmluvnú zodpovednosť ECB podľa článku 340 tretieho odseku ZFEÚ, vyplýva, že uplatnenie mimozmluvnej zodpovednosti Únie v zmysle článku 340 druhého odseku ZFEÚ za protiprávne konanie jej orgánov je podriadené splneniu súboru podmienok, ktorými sú protiprávnosť konania vytykáneho inštitúciám, existencia skutočnej škody a existencia príčinnej súvislosti medzi údajným konaním a uvádzanou škodou (pozri rozsudky z 27. novembra 2007, Pitsiorlas/Rada a ECB, T-3/00 a T-337/04, EU:T:2007:357, bod 290 a citovanú judikatúru; z 23. mája 2014, European Dynamics Luxembourg/ECB, T-553/11, neuverejnený, EU:T:2014:275, bod 342 a citovanú judikatúru, a zo 7. októbra 2015, Accorinti a i./ECB, T-79/13, EU:T:2015:756, bod 65 a citovanú judikatúru).
- 156 V prejednávanej veci z bodu 148 vyššie vyplýva, že napadnutý akt je protiprávny, keďže bol prijatý v rozpore s právami žalobkyne na to, aby jej boli poskytnuté informácie a aby sa s ňou konzultovalo, čím došlo k porušeniu článku 27 Charty základných práv, tak ako je spresnený smernicou 2002/14, vykonávanou rámcovou dohodou, ktorej pôsobnosť bola na základe vytvorenia pracovnej skupiny rozšírená na dočasných agentúrnych pracovníkov.
- 157 Bez toho, aby bolo potrebné vyjadriť sa k otázke, či takéto protiprávne konanie ECB predstavuje dostatočne závažné porušenie v zmysle judikatúry (rozsudok zo 4. júla 2000, Bergaderm a Goupil/Komisia, C-352/98 P, EU:C:2000:361, bod 42) alebo či sú v prejednávanej veci splnené ostatné podmienky uplatnenia mimozmluvnej zodpovednosti ECB, pripomenuté v bode 155 vyššie, treba uviesť, že aj za predpokladu, že by to tak bolo, zrušenie napadnutého aktu, v rozpore s tým, čo tvrdí žalobkyňa, je primeranou a dostatočnou náhradou nemajetkovej ujmy, ktorá by vznikla v dôsledku porušenia sociálneho dialógu a nerešpektovania jej pozície sociálneho partnera.
- 158 Pokiaľ totiž nemajetková ujma, ktorú uvádza žalobkyňa, vznikla v dôsledku protiprávnosti napadnutého aktu, podľa ustálenej judikatúry je takáto ujma v zásade dostatočne nahradená tým, že súd túto protiprávnosť konštatuje, ibaže žalobca preukáže, že mu vznikla nemajetková ujma, ktorú možno oddeliť od protiprávnosti odôvodňujúcej zrušenie a ktorá nemôže byť v plnom rozsahu napravená týmto zrušením (pozri v tomto zmysle rozsudky z 28. mája 2013, Abdulrahim/Rada a Komisia, C-239/12 P, EU:C:2013:331, bod 72 a citovanú judikatúru, a zo 6. júna 2006, Girardot/Komisia, T-10/02, EU:T:2006:148, bod 131 a citovanú judikatúru).
- 159 Žalobkyňa nepredložila nijaký dôkaz na podporu svojho tvrdenia, podľa ktorého nemajetkovú ujmu, ktorá jej vznikla, v prejednávanej veci možno oddeliť od protiprávnosti napadnutého aktu.
- 160 Zrušenie napadnutého aktu má naopak za dôsledok, že ECB je na základe článku 266 ZFEÚ povinná vykonať opatrenia potrebné na vykonanie tohto rozsudku a začať so žalobkyňou sociálny dialóg týkajúci sa otázky, ktorá bola predmetom napadnutého aktu, resp. v tomto sociálnom dialógu pokračovať, v dôsledku čoho dôjde k plnej náhrade nemajetkovej ujmy uvádzanej žalobkyňou, vyplývajúcej z porušenia sociálneho dialógu a nerešpektovania jej pozície sociálneho partnera.
- 161 Návrh na náhradu škody sa preto musí zamietnuť.

O trovách

- 162 Podľa článku 134 ods. 3 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu môže Všeobecný súd rozdeliť nahradenie trov konania alebo rozhodnúť, že každý z účastníkov znáša svoje vlastné trovy konania, ak mali účastníci konania úspech len v časti predmetu konania. Ak sa to však zdá oprávnené vzhľadom na okolnosti prípadu, Všeobecný súd môže rozhodnúť, že účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť časť trov konania druhého účastníka.

¹⁶³ V prejednávanej veci ECB nemala úspech v časti konania týkajúcej sa návrhu na zrušenie napadnutého aktu, zatiaľ čo žalobkyňa nemala úspech v časti konania týkajúcej sa návrhu na náhradu škody. Vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci treba rozhodnúť, že ECB znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť tri štvrtiny trov konania, ktoré vznikli žalobkyni, pričom žalobkyňa znáša jednu štvrtinu svojich vlastných trov konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Rozhodnutie Výkonnej rady Európskej centrálnej banky (ECB) z 20. mája 2014, ktorým sa obmedzuje maximálna doba, počas ktorej ECB bude môcť využiť služby toho istého dočasného agentúrneho pracovníka na výkon úloh sekretárskej a administratívnej povahy, na dva roky, sa zrušuje.**
- 2. Vo zvyšnej časti sa žaloba zamietá.**
- 3. ECB znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť tri štvrtiny trov konania, ktoré vznikli International and European Public Services Organisation (IPSO) v Spolkovej republike Nemecko. Žalobkyňa znáša jednu štvrtinu svojich vlastných trov konania.**

Kanninen

Pelikánová

Buttigieg

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 13. decembra 2016.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu	1
Konanie a návrhy účastníkov konania	3
Právny stav	3
1. O prípustnosti	3
O neexistencii napadnuteľného aktu	3
O neexistencii priamej a osobnej dotknutosti záujmov žalobkyne	7
O neexistencii záujmu na konaní	10
O nedodržaní lehoty na podanie žaloby	10
2. O veci samej	12
O návrhu na zrušenie	12
O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení práva na informácie a konzultácie, tak ako je zakotvené článkom 27 Charty základných práv a smernicou 2002/14 a spresnené a vykonávané rámcovou dohodou a údajnou „ad hoc dohodou“, ako aj na porušení tejto „ad hoc dohody“ a rámcovej dohody	12
– O článku 27 Charty základných práv	12
– O smernici 2002/14	13
– O rámcovej dohode	16
– O štatúte pracovnej skupiny	18
– O porušení práv žalobkyne na to, aby jej boli poskytnuté informácie a aby sa s ňou konzultovalo	20
O návrhu na náhradu škody	21
O trovách	22